

Sygn. akt III AUa 668/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 marca 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie - Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Anna Polak
Sędziowie:	SSA Romana Mrotek SSA Barbara Białecka (spr.)
Protokolant:	St. sekr. sąd. Edyta Rakowska

po rozpoznaniu w dniu 22 marca 2016 r. w Szczecinie

sprawy J. P. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K.

o emeryturę pomostową

na skutek apelacji ubezpieczonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Koszalinie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 25 czerwca 2015 r. sygn. akt IV U 334/15

oddala apelację.

SSA Romana Mrotek SSA Anna Polak SSA Barbara Białecka

Sygn. akt III AUa 668/15

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. decyzją z dnia 5 marca 2015r. odmówił J. P. (1) prawa do emerytury pomostowej wskazując, że ubezpieczony nie udowodnił 15 lat pracy w szczególnych warunkach oraz po dniu 31 grudnia 2008r. nie wykonywał pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze.

W odwołaniu od decyzji organu rentowego J. P. (1) wniósł o jej zmianę i przyznanie mu prawa do emerytury pomostowej, wskazując, że przez całą swoją karierę zawodową wykonywał prace spawacza i mechanika samochodowego, które to stanowiska zaliczane są do prac w warunkach szczególnych.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy domagał się jego oddalenia, powtarzając argumenty użyte w uzasadnieniu decyzji.

Wyrokiem z dnia 25 czerwca 2015 r. Sąd Okręgowy w Koszalinie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie ubezpieczonego.

Sąd I instancji ustalił, że J. P. (1) urodzony (...) w okresie swojej aktywności zawodowej pracował:

- od 1 września 1971 r. do 31 sierpnia 1973 r. w (...) w K. – Stacji Obsługi (...) w K. jako uczeń w zawodzie ślusarz samochodowy.

- od 5 września 1973r. do 5 sierpnia 1985r. w Wojewódzkim Zakładzie Usług (...) w K. na stanowisku spawacza.

- Na zasadzie porozumienia między zakładami, od 6 sierpnia 1985 r. do 31 stycznia 1997 r. (likwidacja Spółdzielni) w Spółdzielni Kółek Rolniczych w K. na stanowisku mechanika-spawacza.

- od 3 lutego 1997 r. do 31 stycznia 1998 r. był zarejestrowany jako osoba bezrobotna i z tego tytułu pobierał zasiłek.

- od 16 lutego 1998 r. do 15 lutego 2001 r. oraz od 16 lutego 2001r. do 31 grudnia 2005r. w Przedsiębiorstwie Budowlano- (...) w K. na stanowisku mechanika samochodowego. Ubezpieczony stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace mechanika samochodowego wykonywaną stale w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych lub szynowych.

- od 2 stycznia 2006 r. do 31 stycznia 2006 r. był zarejestrowany jako osoba bezrobotna i z tego tytułu pobierał zasiłek.

- od 1 lutego 2006 r. do 30 października 2011r. w Przedsiębiorstwie Budowlano- (...) w K. - od 31 października 2011r. do 30 września 2013r. po przekształceniu pracodawcy ((...) sp. z o.o. w K.) – na stanowisku mechanika samochodowego. Ubezpieczony stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace mechanika samochodowego wykonywanej stale w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych lub szynowych.

- Ubezpieczony ponownie uzyskał status osoby bezrobotnej i z tego tytułu pobierał zasiłek.

Sąd Okręgowy ustalił, że w dniu 9 maja 2014r. J. P. (1) złożył wniosek o świadczenie przedemerytalne, które otrzymał decyzją z dnia 20 maja 2014r. W dniu 25 lutego 2015r. J. P. (1) złożył do organu rentowego wniosek o przyznanie emerytury pomostowej.

Sąd I instancji zaznaczył, że ubezpieczony ukończył 60 lat, udokumentował ponad 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych oraz nastąpiło z nim rozwiązanie stosunku pracy.

W oparciu o art. 4 w zw. z art. 3 i art. 49 ustawy z dnia 19 grudnia 2008r. o emeryturach pomostowych (Dz.U. z 2008r., Nr 237, poz.1656 z późn.zm.) Sąd Okręgowy uznał odwołanie ubezpieczonego za nieuzasadnione.

Sąd I instancji podkreślił, że aby zadośćuczynić wskazanym przepisom ubezpieczony musiałby po dniu 31 grudnia 2008 r. wykonywać prace w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 cyt. ustawy albo na dzień 1 stycznia 2009r. legitymować się 15-letnim okresem pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy tj. prac, które szczegółowo wymienia załącznik nr 1 i 2 do ustawy. Ubezpieczony, nie wykazał zaś, że taką pracę faktycznie wykonywał. Okoliczność tę przyznał także na rozprawie w dniu 25 czerwca 2015r. J. P. (1) skutecznie cofnął dowód z przesłuchania wszystkich świadków na okoliczność pracy w warunkach szczególnych.

Sąd I instancji, uznał, że ubezpieczony nie udowodnił aby pracę w warunkach szczególnych, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy lub art. 32 i art. 33 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych wykonywał w wymiarze ponad 15 lat stale i w pełnym wymiarze czasu, jak też, że po dniu 31 grudnia 2008r. wykonywał pracę w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 w/ w ustawy, a tym samym nie spełnił przesłanki do nabycia emerytury pomostowej z art. 4 tej ustawy.

W ocenie Sądu meriti, zebrany materiał dowodowy nie dawał podstaw do ustalenia, że ubezpieczony spełnił przesłanki do emerytury pomostowej z art. 49 powołanej wyżej ustawy. Ubezpieczony przedłożył świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach, z którego wynikało, iż od 16 lutego 1998r. do 31 grudnia 2005r. oraz od 1 lutego 2006r. do 31 grudnia 2008r. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace mechanika samochodowego wykonywaną stale w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych lub szynowych, tj. prace ujęte w wykazie A, dziale XIV, poz. 16, stanowiącym załącznik do Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. Prace te nie zostały wymienione w wykazie prac w szczególnych warunkach (załącznik nr 1 do ustawy o emeryturach pomostowych) oraz w wykazie prac o szczególnym charakterze (załącznik nr 2 do ustawy o emeryturach pomostowych). Oznaczało to, w ocenie Sądu I instancji, że J. P. (1) nie legitymuje się 15-letnim stażem pracy wykonywanej w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze na dzień 1 stycznia 2009r. w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych, nie spełnił więc warunków do przyznania mu prawa do emerytury pomostowej na podstawie art. 49 tej ustawy.

Z rozstrzygnięciem Sądu Okręgowego w całości nie zgodził się ubezpieczony. W wywiezionej apelacji wyrokowi zarzucił:

1. Naruszenie prawa materialnego , tj:

- art. 4, art. 3 ust. 1 i 3 art. 49 ustawy o emeryturach pomostowych przez ich błędne zastosowanie i wykładnię;

- art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2004 r., Nr 39, poz. 353 z późn. zm.) przez jego niezastosowanie, co w konsekwencji doprowadziło do uznania, że ubezpieczony nie nabył prawa do emerytury po osiągnięciu wieku 60 lat, albowiem nie udowodnił okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w sytuacji, gdy z materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy w sposób niebudzący wątpliwości wynika, że ubezpieczony nabył takie uprawnienia, albowiem pracował w warunkach szczególnych ponad 15 lat, tj. łącznie ponad 30 lat;

- § 2 ust. 2 oraz § 4 ust. 1 Rozporządzenia rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze przez jego niezastosowanie, a w konsekwencji na odmowie przyjęcia, że wykonywana przez ubezpieczonego praca spawacza należy do katalogu prac wykonywanych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze;

- art. 5 k.c. przez jego niezastosowanie, albowiem zaskarżony wyrok sprzeczny jest z zasadami współzycia społecznego, gdyż nie uwzględnia interesu społecznego i słusznego interesu obywateli, sprowadzającego się do uznania, iż praca w warunkach szczególnych winna być oceniana według powszechnie przyjętych kryteriów, za które uważa się wykonywanie jej jako zajęcia głównego i przeważającego;

2. Obrazę przepisów postępowania mających istotny wpływ na rozstrzygnięcie sprawy:

- art. 227 k.p.c. w zw. z art. 233 § 1 k.p.c. przez niedokonanie wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego i wadliwą ocenę dowodów zgromadzonych w sprawie, prowadzącą w konsekwencji do błędnych ustaleń, a polegających głównie na bezpodstawnym pominięciu zeznań wszystkich zawnioskowanych przez ubezpieczonego świadków w sytuacji, gdy ubezpieczony nigdy nie cofnął dowodu z ich przesłuchania,

- art. 299 k.p.c. przez jego niezastosowanie, mimo że fakty mające istotne znaczenie dla sprawy pozostały niewyjaśnione, a wobec czego należało bezwzględnie przesłuchać ubezpieczonego z urzędu, a nadto wniosek o przesłuchanie zawarty został w odwołaniu i Sąd I instancji wniosku tego nie rozstrzygnął, pomimo że przeprowadzenie tego dowodu było konieczne,

- art. 328 § 2 k.p.c. przez sporządzenie uzasadnienia zaskarżonego wyroku bez ustalenia pełnego stanu faktycznego występującego w niniejszej sprawie, a przede wszystkim bezpodstawnym pominięciu dowodu z przesłuchania wszystkich świadków.

3. Błędy w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, a polegające głównie na bezpodstawnym uznaniu, że:

- w dniu 25 lutego 2015 r. J. P. (1) złożył do organu rentowego wnioski o przyznanie emerytury pomostowej w sytuacji, gdy ubezpieczony nie składał takiego wniosku, a złożył wniosek o przyznanie mu prawa do świadczenia emerytalnego z uwagi na wykonywanie prac w warunkach szczególnych jako spawacz oraz mechanik samochodowy;

- ubezpieczony przyznał na rozprawie, że nie wykonywał pracy w warunkach szczególnych jako spawacz oraz mechanik samochodowy oraz skutecznie cofnął dowód z przesłuchania wszystkich świadków w sytuacji, gdy ubezpieczony nigdy nie cofał wniosku o przesłuchanie świadków, a uczynił to sam Sąd bez jego zgody;

- ubezpieczony nie udowodnił 15 lat pracy wykonywanej w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w sytuacji, gdy z materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie jednoznacznie wynika okoliczność wykonywania prac w warunkach szczególnych jako spawacz oraz mechanik samochodowy.

Wskazując na powyższe zarzuty, apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i przyznanie ubezpieczonemu J. P. (1) świadczeń emerytalnych, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji. Ponadto apelujący wniósł o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania w charakterze świadka żony ubezpieczonego, J. P. (2), na okoliczność złożenia wniosku o przyznanie mu świadczenia emerytalnego z uwagi na wykonywanie prac w warunkach szczególnych jako spawacz oraz mechanik samochodowy, a nie na podstawie przepisów o emeryturze pomostowej.

Organ rentowy nie ustosunkował się do apelacji J. P. (1).

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja ubezpieczonego okazała się nieuzasadniona.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, Sąd Okręgowy wydając zaskarżony wyrok, wyjaśnił wszystkie istotne okoliczności sprawy, przeprowadził wyczerpujące postępowanie dowodowe oraz dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, które ocenił w granicach zasady swobodnej oceny dowodów i przy uwzględnieniu doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania w myśl art. 233 § 1 k.p.c. Sąd Apelacyjny przyjął za własne ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Okręgowy oraz podzielił rozważania prawne, rezygnując jednocześnie z ich ponownego szczegółowego przytoczania (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 1998 r. I PKN 339/98, OSNAPiUS 1999/24 poz. 776, z 22 lutego 2010 r. I UK 233/09, Lex nr 585720).

Po analizie zarzutów zawartych w apelacji oraz dotychczas przeprowadzonego postępowania Sąd Apelacyjny zaznacza, że w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych sąd pracy i ubezpieczeń społecznych rozstrzyga o prawidłowości zaskarżonej decyzji w granicach jej treści i przedmiotu, a sporna decyzja została wydana w następstwie wniosku ubezpieczonego z 25 lutego 2015 r. o przyznanie prawa do emerytury pomostowej. Stąd też za bezzasadne należało uznać zarzuty J. P. (1) w przedmiocie niezastosowania w niniejszej sprawie art. 184 ustawy emerytalnej oraz przepisów Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r.

Należy nadmienić, że emerytura w wieku obniżonym (art. 184 cyt. ustawy) przyznawana jest w następstwie złożenia w organie rentowym wniosku o emeryturę i regulowana jest przez przepisy ustawy o emeryturach i rentach z FUS oraz Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Przy tym sąd ubezpieczeń społecznych nie jest związany wadliwą lub nieadekwatną do istoty roszczeń ubezpieczonego podstawą prawną zaskarżonej decyzji organu rentowego. Przedmiot bowiem rozpoznania w sprawie z zakresu ubezpieczeń społecznych stanowi przede wszystkim żądanie wnioskodawcy (ubezpieczonego). Jeżeli to roszczenie organ rentowy błędnie zakwalifikował, wydając decyzję rentową w oparciu o błędną podstawą prawną, sąd ubezpieczeń społecznych nie może oddalić odwołania z powołaniem się na związanie tą podstawą (wyrok SN z dnia 2 października 2008 r., I UK 88/08).

W niniejszej sprawie ubezpieczony wystąpił z wnioskiem o emeryturę pomostową, przy czym należy zaznaczyć, że jest on składany na odrębnym formularzu. Bezsporne zatem pozostawało, że to właśnie o emeryturę pomostową wniósł J. P. (1), co oznacza, że organ rentowy związany był treścią złożonego wniosku, a zatem że wydana decyzja nie była wadliwa jeśli chodzi o jej przedmiot.

Podnoszony w apelacji art. 5 k.c. nie miał w niniejszej sprawie zastosowania. Przepisy regulujące prawo do świadczeń emerytalnych, mają bowiem charakter przepisów prawa publicznego. Rygoryzm prawa publicznego nie może w żadnym razie być łagodzony konstrukcją nadużycia prawa podmiotowego przewidzianą w art. 5 k.c. lub w art. 8 k.p. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych art. 5 k.c. nie ma zastosowania, zaś materialnoprawną podstawą świadczeń emerytalno-rentowych mogą być tylko przepisy prawa, a nie zasady współżycia społecznego (por. orzeczenia Sądu Najwyższego: wyrok z 19 czerwca 1986 r., II URN 96/86, Służba Pracownicza 1987 nr 3; wyrok z 29 października 1997 r., II UKN 311/97, OSNAPiUS 1998 nr 15, poz. 465; wyrok z 26 maja 1999 r., II UKN 669/98, OSNAPiUS 2000 nr 15, poz. 597 - notka; wyrok z 12 stycznia 2000 r., II UKN 293/99, OSNAPiUS 2001 nr 9, poz. 321 - notka, postanowienie z 26 maja 1999 r., II UKN 670/98, niepublikowane).

Mając na względzie dotychczasowe rozważania należy podkreślić, że przedmiotem niniejszego postępowania pozostawało ustalenie, czy ubezpieczony spełnia przesłanki do przyznania emerytury pomostowej.

Jak trafnie wskazał Sąd meriti, zgodnie z treścią art. 4 ustawy o emeryturach pomostowych prawo do emerytury pomostowej, z uwzględnieniem art. 5-12, przysługuje pracownikowi, który spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) urodził się po dniu 31 grudnia 1948r.;
- 2) ma okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze wynoszący co najmniej 15 lat;
- 3) osiągnął wiek wynoszący co najmniej 55 lat dla kobiet i co najmniej 60 lat dla mężczyzn;
- 4) ma okres składkowy i nieskładkowy, ustalony na zasadach określonych w art. 5-9 i art. 11 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i co najmniej 25 lat dla mężczyzn;
- 5) przed dniem 1 stycznia 1999 r. wykonywał prace w szczególnych warunkach lub prace w szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy lub art. 32 i art. 33 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych,
- 6) po dniu 31 grudnia 2008 r. wykonywał pracę w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3;
- 7) nastąpiło z nim rozwiązanie stosunku pracy.

Wymagany art. 4 pkt 6 w/w ustawy okres wykonywania po dniu 31 grudnia 2008r. pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 tej ustawy może zostać pominięty, jeśli ubezpieczony jednocześnie spełni warunki wynikające z art. 49 cyt. ustawy, tj:

- 1) po dniu 31 grudnia 2008 r. nie wykonywał pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy;
- 2) spełnia warunki określone w art. 4 pkt 1-5 i 7 i art. 5-12 tej ustawy;
- 3) w dniu wejścia w życie ustawy miał wymagany w przepisach (tj. w dniu 1 stycznia 2009r.), o których mowa w pkt 2, okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy (prac, które szczegółowo wymienia załącznik nr 1 i 2 do cyt. ustawy).

Należy zgodzić się z Sądem Okręgowym, że ubezpieczony nie wykazał, że faktycznie po dniu 31 grudnia 2008 r. wykonywał pracę w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych, co też sam przyznał na rozprawie w dniu 25 czerwca 2015 r. Istotnie posiada on zaświadczenie o wykonywaniu prac w szczególnych warunkach wskazujące, że w okresie od 16 lutego 1998r. do 31 grudnia 2005r. oraz od 1 lutego 2006r. do 31 grudnia 2008r. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy świadczył pracę mechanika samochodowego wykonywaną stale w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych lub szynowych, jednakże praca ta nie była wykonywana po 31 grudnia 2008r. i nie jest wymieniona w załącznikach do ustawy o emeryturach pomostowych. Fakt zaś, że stanowisko to ujęte jest w wykazie A, dziale XIV, poz. 16, stanowiącym załącznik do Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r., w żaden sposób nie wpływa na rozstrzygnięcie niniejszej sprawy. Sąd Apelacyjny podkreśla, że tylko część stanowisk pracy wykazanych w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. została uwzględniona przez ustawodawcę w załącznikach do ustawy o emeryturach pomostowych, przy czym katalog w nich wskazany ma charakter numerus clausus i nie pozwala posiłkować się innymi aktami przy ustalaniu prawa do emerytury pomostowej.

Jeżeli zaś ubezpieczony, nie wykonywał po dniu wejścia w życie ustawy pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze (art. 4 pkt 6 cyt. ustawy), nabycie prawa do emerytury pomostowej jest możliwe na warunkach określonych w art. 49 ustawy. Prawo do emerytury przysługuje bowiem również osobie, która po dniu 31 grudnia 2008 r. nie wykonywała pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3, która spełnia warunki określone w art. 4 pkt 1-5 i 7 i art. 5-12 oraz w dniu wejścia w życie ustawy miała wymagany w przepisach, o których mowa w pkt 2, okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3.

W niniejszej sprawie, ubezpieczony niewątpliwie nie spełnił przesłanki z art. 4 pkt 6 ustawy o emeryturach pomostowych. Jednocześnie, jak trafnie podał Sąd I instancji, odstępstwo od zasady wynikającej z art. 4 pkt 6 ustawy zawężone jest wyłącznie do tych ubezpieczonych, którzy na dzień 1 stycznia 2009r. legitymują się okresem 15 lat pracy w warunkach szczególnych ale wyłącznie w rozumieniu ustawy o emeryturach pomostowych (art. 49 pkt 3 tej ustawy), a ściślej, aby była wymieniona w załączniku 1 lub 2 do tej ustawy.

Okresy, które próbował udowodnić ubezpieczony obejmowały pracę jako spawacz i mechanik samochodowy w kanałach remontowych, a stanowiska te nie są wymienione w wyżej wskazanych załącznikach. Oznacza to, że nawet, gdyby J. P. (1) udowodnił, że wnioskowane okresy były okresami świadczenia pracy w warunkach szczególnych w rozumieniu rozporządzenia z 1983r., to i tak nie podlegałyby zaliczeniu do stażu pracy w warunkach szczególnych dla potrzeb ustalenia prawa do emerytury pomostowej. Sam zresztą ubezpieczony zauważył, powyższy fakt.

Sąd Apelacyjny zaznacza, że nie można przyjąć argumentacji apelującego, że Sąd I instancji samowolnie uznał, że nastąpiło ze strony ubezpieczonego cofnięcie wniosku o przesłuchanie świadków (protokół rozprawy: k. 49). Zgodnie z art. 160 § 1 k.p.c. ubezpieczony uznając, że w protokole znalazły się zapisy niezgodne ze złożonymi przez niego oświadczeniami mógł żądać sprostowania protokołu w stosownym terminie, jednak zaniechał tego. Nie przedstawił także żadnych dowodów, że cofnięcie wniosku nastąpiło wbrew jego woli, co oznacza, że należy przyjąć, iż uczynił to świadomie, mając na względzie konsekwencje takiego działania. Należy jednakże podkreślić, że dowód ten w niniejszych okolicznościach sprawy o emeryturę pomostową niczego by nie zmienił albowiem praca mechanika samochodowego w kanałach oraz praca spawacza nie jest pracą wymienioną w załącznikach do ustawy pomostowej.

Na zakończenie Sąd Apelacyjny podkreśla, że Sąd Okręgowy nie uchybił przepisom postępowania, ponieważ przeprowadził rzetelne i wnikliwe postępowanie dowodowe w granicach wniesionego odwołania oraz prawidłowo zastosował przepisy prawa. Skuteczne zaś postawienie zarzutu naruszenia przez sąd zasad określonych w art. 233 k.p.c., wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego. Tylko te uchybienia mogą być przeciwstawiane uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął to sąd wadze poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu (tak też Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 6 listopada 1998 r., II CKN 4/98, LEX nr 50231) Sąd meriti wyjaśnił także wszystkie okoliczności sporne w sprawie, co pozwoliło na kategorię rozstrzygnięcia. Wskazał

również w pisemnych motywach wyroku, jaki stan faktyczny oraz prawny stał się podstawą jego rozstrzygnięcia oraz podał, na jakich dowodach oparł się przy jego ustalaniu, stosując przy tym prawidłową wykładnię przepisów prawnych mających zastosowanie w niniejszej sprawie. Podkreślić należy, że zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. może być usprawiedliwiony tylko w wyjątkowych okolicznościach, w których treść uzasadnienia orzeczenia Sądu drugiej instancji uniemożliwia całkowicie dokonanie oceny toku wyводу, który doprowadził do wydania orzeczenia lub w przypadku zastosowania prawa materialnego do niedostatecznie jasno ustalonego stanu faktycznego (wyrok SN z dnia 24 listopada 2009 r. II PK 129/09).

Podsumowując, w ocenie Sądu Apelacyjnego, ubezpieczony nie spełnił przesłanki posiadania co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych lub o szczególnym charakterze na gruncie przepisów ustawy o emeryturach pomostowych. Nie spełnił więc wszystkich przesłanek do przyznania spornego świadczenia. Z tych przyczyn rozstrzygnięcie Sądu I instancji należało uznać za prawidłowe.

Sąd Apelacyjny zaznacza, że choć ubezpieczony podnosił w apelacji argumentację dotyczącą emerytury na gruncie art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, to świadczenie to nie było przedmiotem niniejszego postępowania. Trudno podzielić zarzut ubezpieczonego, że nie wniósł on o emeryturę pomostową lecz o emeryturę na podstawie art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z FUS albowiem podpisał on wniosek o emeryturę pomostową oraz informację dotyczącą okresów składkowych i nieskładkowych, gdzie przekreślono rubrykę „emeryturę” i zaznaczono „emeryturę pomostową”. Wobec takich faktów nie było potrzeby dopuszczenia na etapie postępowania apelacyjnego dowodu z zeznań świadka J. P. (2) na okoliczność, iż ubezpieczony nie złożył wniosku o emeryturę pomostową a o emeryturę z tytułu pracy w szczególnych warunkach. Jednakże należy zaznaczyć, że ubezpieczony ma nadal możliwość złożenia takiego wniosku.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Apelacyjny, na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację ubezpieczonego.

SSA Romana Mrotek SSA Anna Polak SSA Barbara Białecka